INCURSIUNE IN TRECUT...

CÂND RĂSFOEŞTI PUŢIN ISTORIA, POŢI VEDEA CĂ ACUM CINCI SUTE DE ANI „SQUADRELE" DIN FLORENŢA JUCAU FOOTBALL...

Timpul trecut « se conjugă prin verbul „fost". Aşa încep poveştile. Aşa începe şi istoria. Şi ca oricare alt eveniment, footballul îşi are istoria lui, cu învăţăminte, luptă de pionerat şi evoluţie până la modernul joc de astăzi.

S'au scris până acum atâtea despre sportul cu balonul rotund, fiecare cronicar găsindu-i o altă origină, încât numai miră pe nimeni faptul dacă într'o bună zi ingeniozitatea vreunia, îi va descoperi obârşia în epoca omului preistoric.

Răscolind vechi hrisoave îngălbenite de vremi, ne vom ocupa în reportajul de faţă de una din numeroasele variante ale originei celui mai popular dintre sporturi.

Prin Florenţa în căutare de urme

Mai acum vreo câţiva ani, un amator de football întreprinsese o călătorie de documentare prin Italia. Şi după peregrinări prin diferite oraşe, ajunge la Florenţa.

Nu mică i-a fost mirarea când, într'o piaţă Centrală, a dat cu ochii de două plăci de marmură pe care erau sculptaţi jucători de football, şi un an: 1.400, singurul ce era mai vizibil din tot conglomeratul acela.

Surprins de senzaţionala s'a descoperire, călătorul care era un englez a cercetat cu atenţie toate bibliotecile oraşului doar, doar, va descoperi niscai urme.

Şi norocul i-a surâs...

Aşa grăit-a hronicarul

Printre alte cărţi cu subiect sportiv arheologul nostru (chiar dacă se va supăra alţii, el tot arheolog va rămâne) a dibuit lucrarea unui oarecare Giovanni Florentino, nume destul de comun în Italia. Lucrarea era intitulată simplu: „Calcio". Aşa cum numesc peninsularii footballul.

Şi aici a găsit el o serie de amănunte interesante. Existau la Florenţa mai multe echipe, compuse numai din fii de boeri. Dar pe atunci nu jucau numai 11 ca astăzi (sau 13 ca să fim în ton cu un confrate) ci 27. Aşa că la un match erau mai mulţi jucători decât spectatori.

Ordinea în care erau aranjaţi jucătorii pe teren era următoarea: 4 linii compuse din: 15, 5, 4 şi 3, deci total 27.

Existau 34 reguli ce trebuiau cunoscute şi aplicate întocmai, plus altele neobligatorii, care se cereau însă şi ele.

In privinţa terenului de joc, el avea 272 m. lungime şi 139 m. lărgime.

După câte se pare cei ce jucau football trebuiau să fie adevăraţi marathonişti pentru a putea rezista tot matchul.

Şi un alt amănunt interesant: porţi nu existau. Pentru a fi goal, balonul trebuia să treacă peste o linie trasată pe latura din fundul terenului.

O demonstraţie astăzi...

Cu prilejul congresului mondial al tineretului ce a avut loc anul acesta la Praga, participanţii italieni au oferit celor prezenţi vizionarea unui match de football aşa cum se juca acum câteva sute de ani, adică în costume de epocă.

A fost o reamintire plăcută mult apreciată de cei ce au văzut-o.

Ion Mărgineanu

DE VOVRBĂ CU D. ŞTEFAN FIANU,

PREŞEDINTELE COMISIUNEI DISTRICTUALE A ARBITRILOR

In fiecare Miercuri, Comisia Districtuală a arbitrilor ţine şedinţă. Şi dacă din întâmplare nimereşti într'o asemenea zi pe la federaţie, te impresionează numărul mare de participanţi, ce populează până la refuz sala.

D. Ştefan Fianu, preşedintele Comisiei, este îndeajuns de cunoscut sportivilor, pentrucă poate fi văzut adeseori pe arenă conducând matchuri. Sportiv din garda veche, domnia sa şi-a cucerit un bun renume prin competenţa de care a dat dovadă. Iată de ce ne-am adresat d-lui Ştefan Fianu solicitându-i să ne răspundă la unele întrebări.

D. Fianu a început cariera sportivă în anul 1919 când a debutat ca footballist. După 3 ani numai a ajuns să fie selecţionat în echipa naţională jucând împotriva Bulgariei şi Jugoslaviei. D. Fianu era legitimat la gruparea Tricolorul, devenită apoi Unirea Tricolor.

In anul 1927, pleacă la Botoşani, unde înfiinţează echipa Dragoş Vodă, punând totodată şi bazele districtelor de football şi arbitrii, precum şi a stadionului oraşului. Devine arbitru în liga de Est în anul 1930, iar în prezent este arbitru federal.

In viaţa civilă d. Ştefan Fianu este inspector la Ministerul Muncii.

Şi acum iată ce ne spune d. Fianu:

Cum vedeţi comportarea jucătorilor?

In general ei au avut o atitudine mulţumitoare, cazurile rar ivite fiind sancţionate. Sunt numeroase elemente capabile, talentate, ce merită să fie promovate. Inspre aceştia trebueşte îndreptată atenţia oficialităţilor noastre.

Dar a arbitrilor?

Cei mai mulţi şi-au înţeles misiunea, îndeplinindu-şi obligaţiunile onorabil. Districtul Bucureşti, numără 240 arbitrii, cari s'au prezentat la matchurile unde au fost delegaţi, uneori cu numeroase sacrificii. Au promovat elemente tinere, recrutate din rândul sindicaliştilor, ajungând să arbitreze matchuri dela categoria distincţie. Au fost ce e drept şi elemente ce cu toate insistenţele nu s'au încadrat pe linia de conduită a arbitrilor; fiind excluse, iar alţii au fost pedepsiţi cu avertismente, suspendări, etc.

Există o problemă a terenurilor?

Fără îndoială că da. Terenurile în cea mai mare parte lasă de dorit. Lipsesc cabinele jucătorilor şi ale arbitrilor. Deasemenea lipseşte paza, medicul, duşurile.

Cum a fost atitudinea în general?

Spectatorii şi jucătorii au dat dovadă de sportivitate, matchurile disputându-se într'o atmosferă civilizată. Muncitorii au înţeles să aibe o conduită demnă şi pe terenurile de sport.

Formula actuală este bună?

Da. Pentrucă se poate face o serioasă selecţie a echipelor participante ce trebue să treacă prin mai multe categorii înainte de a promova.

Proecte de viitor?

Avem foarte multe dar mai ales foarte importante. In primul rând de comun acord cu CCA-ul având sprijinul neprecupeţit al d-lui Tony Irimescu vom organiza în cursul vacanţei o nouă şcoală de arbitrii, din care vom promova elemente capabile să garanteze desfăşurarea în condiţiuni optime a matchurilor de football. Vor fi obligaţi să particpe la aceste cursuri şi arbitrii calificaţi, aceasta pentru a-şi reîmprospăta cunoştinţele şi a se pune la punct cu regulamentul.

La începutul anului ce vine, va avea loc în Capitală, într'un cadru festiv, congresul pe ţară al arbitrilor, care are ca scop unificarea sistemului de arbitraj având ca bază regulamentul internaţional; conduita arbitrilor pe teren şi în afară, şi încadrarea în spiritul adevăratei democraţii.

Deasemenea vor fi delegaţi arbitrii să ţină şedinţe cu grupările pentru a le explica regulile de joc. La aceste conferinţe vor participa atât jucătorii cât şi conducătorii de grupări.

Acestea ar fi în general problemele ce preocupă sportul, în special pe cel districtual şi de păstrarea în tocmai a celor expuse depinde buna desvoltare a footballului.

Nădăjduesc că arbitrii, jucătorii, conducătorii şi publicul vor înţelege să se încadreze în noua ordine, pentru a putea păşi astfel în noul an cu mai multă hotărîre, şi-a încheiat declaraţiile d. Ştefan Fianu preşedintele Comisiei Districtuale a arbitrilor.

CEI MAI BUNI ALERGĂTORI EUROPENI PE 100 M. PLAT

10.3 sec. Eldracher (Germania); Koering (Germania); Ionath (Germania); Borchmeyer (Germania); Berger (Olanda)); Neckerman (Germania); Scheming (Germania); Osendarp (Olanda); Mac Bailey (Anglia); Strandberg (Suedia) — 10.4 sec. Corts (Germania); Gerling (Germania); Hornberger (Germania); Hendrix (Germania); Lammers (Germania); Leichum (Germania); Mellerowicz (Germania); Haenni (Elveţia); Gyenes (Ungaria); Sir (Ungaria); Mariani (Italia); Holmes (Anglia): Pennington (Anglia); Sweeney (Aglia); Van Beneren (Olanda); Moina (România); Wilkinson (Anglia(; Sjoewall (Norvegia).

CEI MAI BUNI ALERGĂTORI PE 400 M. PLAT

46.0 sec. Harbig (Germania); Klammer (USA) — 46.2 sec. Mc. Kenley (USA); — 46.7 secunde Brown (Anglia); Lanzi (Italia); Bolen (USA). — 46.8 sec. Roberts (Anglia). — 47.3 sec; Linhoff (Germania); Pennington (Anglia). 47.4 sec Whitfield (USA); Wachtler (USA). — 47.5 sec. Rempling (Anglia); Ljunggren (Suedia); Coffie (Anglia); Guida (USA); Mc Donell (USA) — 47.6 sec Liddel (Anglia); Boisset (Franţa); Engelhardt (Germania); Metzner (Germania); Kerns (USA) — 47.7 sec. Kovacs (Ungaria); Ferassuti (Italia); Schmidt (USA) — 47.8 sec. Buchner (Germania); P. Martin (Elveţia); Hamann (Germania); Moina (România); Missoni (Italia).

SĂ BÂRFIM...

Anul trecut la Predeal, ACR-ul organizează un concurs propagandistic de atletism. In ajunul concursului, bucureştenii sosiră în Predealul plin de viligiaturişti şi pentrucă nu se putea altfel... nesfârşitele tururi pe centru începură.

In acelaş timp, în Predeal se antrena Ion Mihăilescu pentru matchul cu Ion Popa. Predealul ştia de existenţa lui... însă nu-l văzuse nici odată.

Unul din atleţi, cu statură impozantă de aruncător, (şi numai atât) îşi încerca directul său de stânga boxând un imaginar adversar, câteva — asemenea — directe şi fu imediat remarcat.

— „Uite pe Mihăilescu! — *strigă cineva.* Ah, însfârşit, am dat de el", *răsuflă uşurată o duduiţă suficient de nostimă — şi se grăbi să-i ceară un autograf.*

Nu ştiu precis ce-au gândit fiecare... unul văzând că pe negândite i se cer autografe ca la o vedetă, cealaltă văzând că, după tradiţionalul „cu simpatie" *iscălise* Radu Georgescu...

Nu e el...

Sportul românesc printre zecile de perechi de fraţi... are şi pe cei doi Epurani: Gicu şi Mike *sau* Mike şi Gicu

Cine din pasionaţii arenelor noastre sportive nu-i cunosc? Amândoi basketbalişti, amândoi skiori, amândoi handballişti, aproape amândoi atleţi şi în sfârşit amândoi gazetari la „SPORTUL POPULAR"

La unul din ultimele campionate regionale, Gicu juca basketball la „Medicina" Mike la „ASAS".

Intr'o bună zi un match al „ASAS"-ului cu o oarecare echipă bucureşteană..., încă la începutul matchului, cineva din conducerea adversarilor „ASAS"-ului, făcu un semn acestora care erau tineri... ceal prieteneşte:

Apoi le şopti... „mă, uitaţi, ăla cu mâinile în şolduri, e internaţionalul.. Epuran.. pă el, să nu mişte!"

Şi câteva minute cei doi apărători l-au marcat cu severitate pe bietul Mike de câteva ori şi grosolan faultat.

Conducătorul echipei însă prinse o discuţie din tribună care-i comenta slabul joc al lui Mike... şi care-l lumină, apoi, ca trezit dintr'un vis urât, strigă:

— „Ajunge ,măi!. Nu e el... e frate-său!.

Fără comentarii!

Bilă, Mandă, Popă...

Câţi membri, atâţia preşedinţi

La gruparea „Optimista", care se poate număra printre cele mai bune din Capitală, se remarcă un foarte mare număr de... particularităţi.

Aci nici un membru nu e... membru.. ci numai preşedinte,

Unul este la ţărani, (ştiţi, denumirea unui popic), dame, popi, canto şi câte alte denumiri...

Krantz... tirolezul

La popice există o figură care atrage atenţiunea tuturor atunci când este reuşită, pe lângă cele trei puncte în plus care i se acordă.

Se numeşte „Krantz", atunci când dintr'o singură bilă toate popicele cad, iar „Popa" rămâne în picioare.

Pentru aceasta luptă toţi corifeii.

Iată însă că atunci când ea este reuşită de unele persoane produce mare ilaritate.

De exemplu: când Sandu, „patronul" sălii Libertatea îmbătat (deşi în realitate este antialcoolic) de succesul obţinut nu se poate stăpâni de a se învârti într'un picior şi de a scoate strigătul tirolez.

Tot el are obiceiul de a se da cu capul de pereţi când greşeşte câte o bilă sau de a râde de alţii, când ei nu fac aceleaşi performanţe ca el.

Şi câţi alţii nu au această patimă.

„Marşul" braţ la braţ cu Ţăranul

Poate că titlul de mai sus s'ar părea foarte curios pentru această rubrică. Totuşi din cele ce veţi vedea el îşi are locul şi explicaţia.

Până mai eri „Popicul Telefonic" îşi trăia anonimatul prin săptămânalele şedinţe de Lunea după masă, terminate mai toate cu agape prelungite, care aveau darul să producă „mici" neînţelegeri familiare printre cei însuraţi.

Iată însă că se produc unele demisii, mutări de personal prin provincie şi cel mai mic club (numără numai 15 membri) se vede pus în situaţia de a nu mai avea nici cioban nici turmă.

Norocul, căci în toate acţiunile trebuie să ai şi un pic de noroc, a fost că frânele conducerii acestui club au fost luate de preşedintele comisiei de marş, d. Jean Lupescu care printre altele este şi un bun jucător de popice.

Numele asociaţiei a fost schimbat în „A.S.P. Ţăranul", noui trofee au fost introduse săptămânal, iar printre premii noul preşedinte a avut predilecţie pentru „ţăranii", cărora le acordă cea mai mare atenţie.

Cineva răutăcios şi în acelaş timp nedumerit de atâta devotament pentru noua sa grupare a întrebat ce legătură poate avea „Nea Jean" cu popicele şi cu marşul.

„Mutul", cum i se spune unui membru din asociaţie pentru cuvintele numărate ce le rosteşte zilnic, exclamă:

— „Să vă spun eu: Jean este preşedinte la „A.S.P. Ţăranul" şi este "ţăran" în materie de marş"!

V. Penescu

IN JURUL ACELUIAŞI SUBIECT...

INTÂLNIRE CU MOŞ CRĂCIUN, ATLEŢI ŞI ATLETE IN CADRUL UNUI REPORTAJ SCRIS

CU UN STILOU PRIMIT CA DAR

S'au deschis zăgazurile cerului şi fulgi lătăreţi au început să cearnă spre pământ. Ondulaţiile cenuşii ale nourilor s'au scuturat leneş şi zăpada se grămădeşte troene...

Ziua 'ncepe să-şi închidă pleoapele ca un copil pe 'nserat.

Grăbesc paşii.

Nu trebue să'ntârziu la întâlnire.

Intâlnirea cu bătrânul Moş Crăciun şi cu atleţii. Ei n'au aflat încă — e vina noastră că nu i-am anunţat de întâlnirea din..., numărul nostru festiv — totuşi vor veni cu toţii, de asta suntem siguri.

*

Vine Moş Crăciun!

Ni l-a vestit lătratul răguşit al unui câine şi scârţâitul unei frâne. Moşul a venit într'un bob ultramodern. Ce vreţi... secolul vitezii!

Din coşu-i, surpriză! Coboară provincialii.

Bătrânelul i-a adunat pe toţi—de la reşedinţă.

A început cu Oradea de unde a adus-o pe Margareta Lassel şi n'a uitat să-l felicite pe Kiss pentru noul său record la decathlon.

Apoi, a trecut prin Cluj, l-a pus pe Moina în faţă să-i stimuleze maşina la viteză şi în coş pe Ghiuriţa şi Gherghely cu o petiţie care să-l scuze faţă de federaţie.

La Braşov a zăbovit o zi întreagă căutând-o pe Edith Treybal şi Irina Pusch. Intr'un târziu a aflat că sunt la Timişoara şi, încărcat cu Pop, Pandrea şi Vlăducă, a pornit-o spre capitala Banatului.

De aci, l-a luat pe Lupşa — nu, nu vă speriaţi — a luat-o şi pe Luisa Ernst, pe cele două fugare Treybal şi Pusch, pe Söter cu un centimetru în plus şi un proces verbal de omologare.

Fantezie... banală
de
S. BRIZEANU

In drum s'au oprit la Predeal. Stadionul Vânătorilor de munte le amintea tradiţia. Troenit de nămeţi răsufla, uşurat de povara atleţilor, odihnindu-se până la anul.

Şi-au luat cu toţii rămas bun, promiţându-i că vor reveni să-i calce şalele amorţite de reumatism.

Două... dăruite: TREYBAL şi PUSCH

S'au repezit apoi până'n Moldova şi de undeva de lângă Ieşi le-a adus pe tavă ca pe un cozonac moldovenesc blond şi fumegând, pe Olimpia Rusi şi Elena Dinescu.

De la Constanţa, n'a putut să ia pe nimeni.

Cei dela Desrobirea erau în continuarea chefului pornit cu ocazia succesului obţinut la Campionatele naţionale de cross.

Din meleagurile Brăilei l-a cules pe Nicolae Gurău. S'a muncit cam mult până să-l introducă în coş dat fiind volumul acestuia dar, a ajuns cu bine la Ploeşti.

Cu mari greutăţi a reuşit s'o scoată din „republică" pe mezina atletelor, Viorica Marinescu.

Şi astfel încărcat i-a depus pe toţi la Bucureşti.

*

Intr'un târziu când spiritele s'au mai liniştit şi moşul a fost trezit — adormise săracul de atâta alergătură — pentru asta întrebuinţat fiind Andrei Şimu, crainicul atletic, s'au desfăcut desagii şi tot Andrei Şimu a început să strige darurile.

Vă vine greu să credeţi că şi atleţii primesc daruri? Desigur cum vi l-aţi închipui pe Niculae Gurău punându-şi în seara de ajun, ghetele la gura sobei... Pe Radu Ioniţă îndreptându-şi frumos mâinile ca să se roage sfântului cu barbă albă să treacă pe la el înainte de a lăsa în hornul casei lui Dinu Cristea darul cel mai frumos? Sau onoratul comitet federal, redactând o scrisoare cu titlul „Dragă Moş Crăciun" în care să ceară...

Totuşi aşa este — cu toţii primesc daruri.

Iată-le:

VIORICA MARINESCU, cea mai tânără atletă, revelaţia Campionatelor de cross — o păpuşe, să-i ţie de urât la antrenament.

MARGARETA LASSEL — o foarfecă... pentru cozi.

ELENA DINESCU — o batistă al cărei nod să-i amintească tot ce uită, în special orele de întâlnire.

EDITH TREYBAL — un nou sport în afară de atletism, sky şi înnot în care să reuşească un nou record.

PUŞA ANDRUŢA — o oglindă prin care să-şi poată observa din spate adversara, atunci când e lupta la finish.

OLIMPIA RUŞI — un profesor care s'o înveţe... munteneşte.

LUISA ERNST — două noui colege de club: Treybal şi Pusch.

PARASCHIVESCU D. — o cursă după al cărui rezultat să se declare mulţumit.

VIRGIL LUDU — o nouă facultate, pentru o nouă licenţă şi noui... studente.

NIC. GURĂU — un magnet pentru acul din braţ.

CLEMENT BACIU — un metru mai mic — pentru a-l egala pe Zeno.

IOAN SOETER — un club în care să activeze şi câţiva centimetri în plus.

ION MOINA — ...titlul olimpic pe 400 m.

RADU IONIŢĂ — un loc mai bun în clasamentul... de ciclo-cross.

COMISIEI DE MARŞ — un al cincelea echipier al formaţiei pentru Marşul Partizanilor.

Dar dacă şi F. R. A. ar întreba „Ce-mi aduce Moş Crăciun?" i-am răspunde, amintindu-i refrenul copilăriei... membrilor ei: „Tot ce e frumos şi bun!"

Intr'un căscat prevestitor de oboseală moşul şi-a scuturat reumatismele, le-a aşezat uşurel pe scăunelul bob-ului şi după un „ne revedem la anul" i-a dat drumul... Prrr... bummm... hrrrr... fşşşş...

A căzut Moş Crăciun!

Al dracului bob! Tot mai bună-i săniuţa trasă de căprioare...

Au fugit cu toţii să-l ajute. L'au scuturat de nămeţi l-au ridicat pe sus şi l-au aşezat din nou în maşină, să-l conducă mai departe...

Am rămas doar eu şi Vlăducă; nu s'a restabilit încă şi a renunţat să meargă cu ceilalţi.

...„Că vin colindătorii"

„Florile dalbe"...

Cântam noi, sau mai era cineva?

O voce dulce alintată, moldovenească... cântă lângă noi...

Lângă ea doi ochi neastâmpăraţi, îşi oglindesc privirile în ochii mei.

Alături de mine, Vlăducă mă trage de mânecă.

— „Ce facem?"

...La... braţ toţi patru, eu, Vlăducă..., vocea moldovenească şi ochii neastâmpăraţi, am luat-o la goană, spunând văzduhului: „Noapte bună!"...

Din zările albe din zurgălăi sunând ameţitor, din piepturi de atleţi pierduţi în depărtare, un ecou a răspuns:

„Noapte bună!"...

*

Nu s'a întâmplat nimic.

Dar peste depărtări, gânduri aruncate în aceiaşi direcţie s'au întâlnit

Eu, revenit la realitate am găsit în buzunar un stilou nou nouţ. Nu Nu ştiu de când îl am, nu l-am auzit pe Andrei Şimu strigându-mă să mi-l dea...

Ce bucurie însă pe secretarul de redacţie că de acum încolo va descifra însfârşit cele scrise de mine...

Cât priveşte atleţii, vor trebui să-şi vadă serios de lucru, căci în nădejdea lui Moş Crăciun... darurile, dacă nu-s în stare să şi le procure singuri, rămân în... visul subsemnatului!...

INTRE GARDURI, SULIŢĂ ŞI CIOCAN...

Seară tăcută de toamnă târzie... Umbrele nopţii se furişează tiptil — învăluind ANEF-ul,... pregătindu-se pentru o noapte de odihnă.

Finalul unui antrenament atletic, cu ultimul tur de stadion.., cu inerentele gâfâituri şi cu tâmplele-mi svâcnind şi inima bătând puternic să-mi spargă pieptul, cu prosopul împrejurul gâtului, târându-mi alene ciocanul — cel mai bun prieten al meu... spre cişmea.

Rămăsesem singurul din cei mulţi să-mi continui un antrenament, pasiune tinerească şi entuziastă...

Deodată, în liniştea serii aceia de toamnă târzie... mi-au rupt şirul gândurilor câteva şoapte abia înţelese...

Cu o voce de oţel sonoră — mi se adresă prieteneşte:

— Bună seara, prietene... de ce mă priveşti astfel... te miră că mă auzi vorbind?. desigur nu ştiai: deşi m'ai mai auzit de atâtea ori până astăzi"..

Rămăsesem, vă spun sincer, complect uluit.. stam de-l ascultam, de-l priveam, mă priveam pe mine şi totuşi nu-mi venea să-mi cred ochilor şi urechilor. Ciocanul acesta de 7.250 gr. cu mâner de alamă.. să vorbească, nu-i curios?!. şi totuşi atât de adevărat.

Apoi se înălţă deodată, pe mânerul de sârmă şi-mi spuse... — "Dacă vrei, urmează-mă. In seara asta nu va fi ca de atâtea ori în alte dăţi; te voi conduce eu spre magazia de materiale din cabană". L-am urmat fără să zic nimic, din ce în ce mai curios pentru ce era şi pentru ceace va să fie...

—„In afară de atlet, te ştiu şi gazetar sportiv... grăi oarecum ironic prăjina.

—"Atlet? Auzi a zis atlet... curioasă presupunere faci dragă surioară,"— interveni rostogolindu-se greutatea.

In cuvintele ei, simţeam acum tot efortul pe care-l depusesem nu de mult pentru acel maxim 10,03 m. şi dacă n'ar fi fost întuneric, cu siguranţă mi-ar fi văzut cu toţii fâstâceala ce mă cuprinsese.

— „Uite", zise el... nu ştiu câtelea gard —"pentrucă totuşi eşti băiat bun, şi după cum am auzit pe unul la un concurs, că te lauzi că eşti şi gazetar atletic, în numele întregei noastre familii îţi fac o rugăminte şi o propunere.. scrie odată frumos de noi, fă un reportaj, ceva, ce te pricepi şi tu... iară noi te vom recompensa împărăteşte!"

—"Cum?"... am îndrăsnit să întreb.

—"Ah'. voi oameni aceştia!.. mereu neîncrezători şi veşnic prea curioşi! Cum te vom recompensa?? Simplu, nefiresc de simplu. Uite, să-ţi dau un exemplu.

Ai un coleg.. pe Virgil Ludu.. acesta a scris odată o chestie drăguţă de noi.. şi recunoştinţa i-am arătat-o la Balcaniadă. Iţi aminteşti de ultimul gard?...

Am răspuns simplu: —"L-a rupt".

—"Nu e adevărat!" — ţipă un altul dintre ele —"nu el m'a rupt, eu m'am rupt singur, să-l las să treacă şi să câştige... Fără ajutorul meu n'ar fi fost nici odată campion balcanic!"

—"Pe Baciu îl cunoşti? îmi strigă prăjina.

—"Care, dragă, acela cu o mie de tentative?" — întrebă un stâlp de sărit.

—"Exact, pe omul acesta, să ştii, l-am pedepsit în ultimul timp şi nu regret... prea şi-a râs de mine! Iţi aminteşti o tentativă? M'am rupt chiar atunci când trecuse aproape ştacheta.. şi sic.. o să mă ţină minte!"...

—"Va să zică, procedaţi şi astfel?" întrebai eu.

—"Auzi vorbă!.. dece nu?.. Nu e firesc? Scrie bine despre noi şi te vom ajuta şi eu şi suliţa, şi gardurile şi discul, toate. Dacă vrei, te scoatem campion şi la decatlon. Noi — am scos pe Taus al treilea la balcaniadă şi pe Marcelja primul Apropos de acesta, zise stacheta, —"ştii că era băiat drăguţ; m'am îndrăgostit serios de el...

— „Insfârşit... Voi încerca, dar ce să scriu?..

—"Ce să scrii? Auzi vorbă, ori eşti şi gazetar tot aşa ca şi atlet?"..

—"Nu nu.." — îngăimai eu, înghiţind în sec.. —"să vedeţi voi.. sunteţi, mă ajutaţi.. dar, spaţiul... n'am spaţiu suficient la gazetă.. secretar de redacţie.. înţelegeţi voi —..Achile..

—"Ce Achile? ce secretar de redacţie? Ce spaţiu?.. Incepi şi tu ca Baciul.. cu noi nu se prind bancurile astea! Ajunge! Şterge-o!:'

*

Am ieşit furtunos, ca după o oră de istovitor examen şi în seninătatea nopţii, am răsuflat uşurat, ştergându-mi fruntea udă de sudoare.

Lângă mine ciocanul, zâmbea tot atât de ciudat ca la început.

—"Ştii" — îmi şopti ciocanul, ca şi cum îmi ghicise gândurile. — "iartă-mă şi iartă-le şi pe ele... aşa suntem noi, însă tot nu suntem rele.. eram gata de plecare.. Vezi însă nu uita să scrii totuşi ceva de noi.. — nu de alta, dar de, ne vom întâlni iarăşi la anul!"

Romeo Vijlara

ZÂMBIŢI

O mică deosebire

Altă deplasare peste graniţă... tot rugbyşti, de data aceasta PTT-ul Drumul ca să fie cât mai frumos, a fost ales şi cel mai lung.

La un moment dat, obosit şi poate plictisit Vasile Niculescu-Solidu se adresă conducătorului echipei Ion Tănăsescu-Coaje.

— „Bine, domnule, e tot atâta drum... mai bine pe banii ăştia mergeam cu avionul!..

In discuţie interveni, răposatul Tracian.

— „Adevărat, d-le... ţin minte că am plătit dela Bucureşti la Oradea 800 lei şi încă cu clasa I".

— „Dar ce, mă, interveni Solidu, la avion există clasa I şi a II?"

— „Sigur că da"..

— „Şi care-i deosebirea?"

— „La clasa doua, n'ai paraşută!"